také pro opačný názor ničeho dovoditi, ježto obě ustanovení shodují se v tom, že mluví se tu o podnicích skladišťových a skladních a v novějším ustanovení nečiní se rozdílu, užívá-li se mechanických zařízení motory hnaných. Nelze tedy ze srovnání těchto dvou znění vyvozovati, že by titul 36 měl nyní přímo na mysli i každé skladiště, jež se nalézá při jakémkoliv velkoobchodě, tedy i při velkoobchodě papírem.

Není-li ve schematu zařazovacím obsažen titul přímo na podnik se vztahující a nestačí-li ustanovení §§ 1—4 cit. nař. č. 143 z r. 1914, pak ovšem nastupuje ustanovení § 5 cit. nař. Ustanovení to zní: »Podniky, u kterých předcházející předpis nestačí, aby nebezpečenská třída byla určena, nebo které nemohou býti vřaděny pod určitý titul v roztřídění nebezpečenských tříd, leč by tím postaveny byly do jedné řady s podniky zcela různého způsobu a podstatně rozdílného nebezpečenství úrazového, buďte zařazeny do nebezpečenské třídy, která jim náleží podle jejich způsobu a úrazového nebezpečenství.«

Ze znění tohoto ustanovení se podává podle názoru Nejvyššího správního soudu, že nelze-li třídu nebezpečenskou určiti podle §§ 1 až 4 cit. nařízení a není-li ten který podnik pod určitým titulem zařazovacího schematu výslovně uveden, jest v prvé řadě použíti analogie, to jest zařaditi jej přece pod určitý titul v roztřídění nebezpečenských tříd uvedený, při čemž ovšem nesmí se zařaditi pod titul mající na mysli podnik zcela různého způsobu a podstatně rozdílného nebezpečenství úrazového. Teprve i kdyby tato analogie selhala, tedy kdyby v roztřídění onom nenalézal se podnik podstatně stejného způsobu a nebezpečenství úrazového, nemá býti zařazen pod určitý titul zařazovacího schematu, nýbrž má úřad určiti třídu, která podniku podle jeho způsobu úrazového nebezpečenství náleží.

(Nález Nejv. správního soudu z 27. září 1926, č. 17.868/25.)

K § 3 zák. čl. XIX. z roku 1907. Pojistná povinnost. § 3 zák. čl. XIX. z roku 1907, jednající o povinnosti pojistné pro případ úrazu vypočítává taxativně ony podniky, na jejichž zaměstnance se úrazové pojištění vztahuje. Praví v odstavci 1, že povinnosti pojistné podléhají všechny osoby zaměstnané u níže uvedených podniků, a v odstavci 2: »Podniky, závody a práce, na něž se vztahuje působnost pojištění pro případ úrazu, jsou tyto: Výpočet podniků, k úvodu tomuto připojený, obsahuje sice na některých místech generelní označení určité kategorie závodů pojistné povinnosti podrobených, jako na př. v bodu 3 a 26, avšak i zde vymezuje rozsah jednotlivé kategorie určitou značkou, která jest podle vůle zákona rozhodnou pro zahrnutí podniků toho kterého druhu pod úrazové pojištění, v bodě 3 výrazem »továrny« a »živnostenské dílny«, pokud jest v nich trvale zaměstnáno aspoň 20 zaměstnanců, v bodě 26 pak »užívání strojů živelními silami hnaných nebo parních kotlů, vázaných na úřední povolení«.

Ve všech ostatních bodech vypočítává cit. § 3 »podniky, závody a práce, na něž se vztahuje působnost pojištění pro případ úrazu« individuelně. Že tento výpočet jest taxativní, jenž nedopouští, aby pomocí analogie byl extensivně rozšiřován i na podniky tam individuelně nebo podle shora zmíněných charakteristických značek generelně neuvedené, vysvítá pak zcela jasně z posledního odstavce § 3, jenž vyhrazuje ministru sociální péče právo rozšířiti úrazovou pojistnou povinnost na jiné pro zaměstnance s nebezpečím úrazu spojené podniky, a to cestou nařizovací.

(Nález Nejv. správního soudu z 27. září 1926, č. 19.828/25.)